



O comunitate pericarpatină la interferența trecutului româno-țigano-ucraineano-maghiar la periferia unei masive comunități ucrainiene; un grup de “volohi” sau “țigani albi”, comunitate care nu vorbește o anume limbă dintre cele relativ ușor de definit, ci un amalgam de cuvinte cu multe interjecții, aparent existând o predominare valahă, dar și nume de lideri precum Laci Biró, Lakatos, ori Horváth. Poate 1.600 de oameni, din care anual se mai nasc 150. Peste tot este plin de copii, iar mirosul sărăciei se prelinge prin aer până și prin frigul înghețat al iernii. Se amestecă între ei copiii cuiva și ai nimănui. Dealtfel, din câte pare, o femeie are și 10-12 copii, dar condițiile de aici nu permit o longevitate prea mare. Fete tinere cu copiii în brațe, făpturi murdare, inculte, lipsite de capacitatea de a citi sau a scrie, lipsite de multe altele. Și pline de multe altele. Printre copiii jechoși, destul de mulți sunt tarați, probabil o consecință a variatelor relații incestuoase din căldura umedă a unor cocioabe împuțite. Nimeni nu e vinovat de păduchii din părul fetițelor chiar frumoase, nimeni nu e vinovat de șlapii de plastic în care copii se joacă pe ulița înzăpezit-înghețată, nimeni nu e vinovat de râia de pe capul băiețelului din brațele mamei lui care este tot o fetiță mizerabilă, nimeni nu e vinovat de eczeme și variate alte boli de piele care înfloresc în neștire, nimeni nu e vinovat de răni purulente unele masiv extinse: acestea mai reduc din sporul natural al populației. O fată iese pe stradă cu un copil mic înfășurat în ceva pătură, iar picioarele micuțului sunt pline de ulceratii. Vrei să faci poze? Nimeni nu e vinovat de băiatul și fata care trec, mână în mână printre acei mulți copii și se îndreaptă către o cocioabă. Așa face viul, se reproduce indiferent de condiții. Mai mult decât atât, în cazul oamenilor pare că numărul de copii este mai mare în comunitățile sărace și lipsite de educație, așa încât sărăcia endemică are tendințe nu doar de a se păstra dar chiar de a se adânci... și orice resurse ai alocă, a scăpa de sărăcie un număr din ce în ce mai mare de oameni devine o încercare fără reușite: vezi diferite zone africane.

Dacă o comunitate nu are capacitatea de a se auto-manageriza către o stare cât de cât rezonabilă, te întrebi ce pot să ajute alții, care au propriile lor probleme vitale? Ce poate să facă leadershipul local reprezentat de câte o persoană precum dl. Lakatos, ori dl. Horváth? Poți să ai impresia că vezi o spirală a sărăcirii și mai dure și a lipsei de perspective, o înlănțuire de cauze și efecte din care șansele de a ieși la liman sunt destul de mici... nu doar pentru întreaga comunitate dar până și la nivel individual. În principiu, prin acel grup de copii murdari poate să existe careva de calibrul intelectual al tânărului Darwin sau Einstein, dar are o infecție la ochi, și nu este cine să îl învețe măcar să citească; totodată, un ciudat născut în familia regală poate să devină rege în careva țară în care monarhia nu a fost încă eradicată.

Te întrebi, ce subiect este acesta, ce treabă avem noi cu managementul dezastrelor sociale? Cum este să vezi o astfel de promiscuitate? Ce treabă avem noi cu ei? Am văzut situații mult mai crunte prin India... dar și în Europa și alte zone relativ mai înstărite, problema sărăciei se conturează ca un aspect important în domeniul interferențelor din ceea ce este denumit "paradigma dezvoltării durabile". Îmi aduc aminte de o idee a lui Mahatma Gandhi: "sărăcia este cea mai dură formă a violenței". Dar resursele sunt finite, din ce în ce mai epuizate, iar numărul oamenilor pe planeta asta este în creștere. Ce rezultă de aici? Că sărăcia este un fenomen care va crește, se va extinde geografic, va afecta comunități din ce în ce mai multe. Există și diferite "decizii politice" luate de foruri internaționale de politruci, doar că realitatea socială și cea environmentală nu se supune unor texte aflate pe hârtie cafenie. Eradicarea sărăciei pare ceva de neatins vreodată, mai mult decât atât până și reducerea sărăciei la nivel global pare ceva apropiat de imposibil... iar realitatea arată o adâncire a faliei dintre bogați și săraci, cu creșterea proporției populațiilor sărace, și sărăcirea unor pături sociale inclusiv în țările avansate din punct de vedere tehnologic. Contextul global al resurselor suprautilizate și al realităților demografice, consecințele sociale și de mediu ale acestor realități produc niște previziuni care greu pot să fie discutate public, mai cu seamă în faza de negare și rezolvare prin bombardare a problemelor. Ceva idei cu Clubul de la Roma, cu dezvoltare durabilă reală? Este asta o imagine a trecutului sau a viitorului, sau a ambelor? Înțelegeți cam care este miza?

Nimeni nu e vinovat de nimic și se apropie Sărbătorile Solstițiului de Iarnă.

©

[dr. Peter Lengyel](#)

PS1. O acțiune caritabilă transfrontieră a Rotary Club Sighet & Rotaract Sighet... Știu că nu pare să existe în societatea actuală, dar totuși realitatea bate filmul; chiar există unele ființe care sunt ca zânele din povești, precum Sabina Lihet, în sensul dedicării de muncă voluntară susținută pentru a ajuta semenii, fără a cere nimic în schimb: copii săraci au șansa de a primi servicii stomatologice gratuite. Omul-rotarian Vasile Godja a înțeles idea și a asigurat susținerea financiară a acestei acțiuni. Din partea Rotaract, la implementarea ideii au mai contribuit Camelia Korut, Oana Roman și Radu Roman.

Nimeni nu e vinovat

Scris de dr. Peter Lengyel

Mărti, 17 Decembrie 2013 07:06 -

PS2. Tehnic este ușor să faci imagini cu cazurile extreme ale indivizilor umani afectați de diferite situații dure, dar cred că nu este cazul... cât timp există canale horror specializate. Aici au fost evitate cazurile prea dramatice. De fapt, aceste imagini au necesitat niște mici intervenții pentru a reduce impactul vizual al realității.

SURSA:

[Peter Lengyel Blog](#)